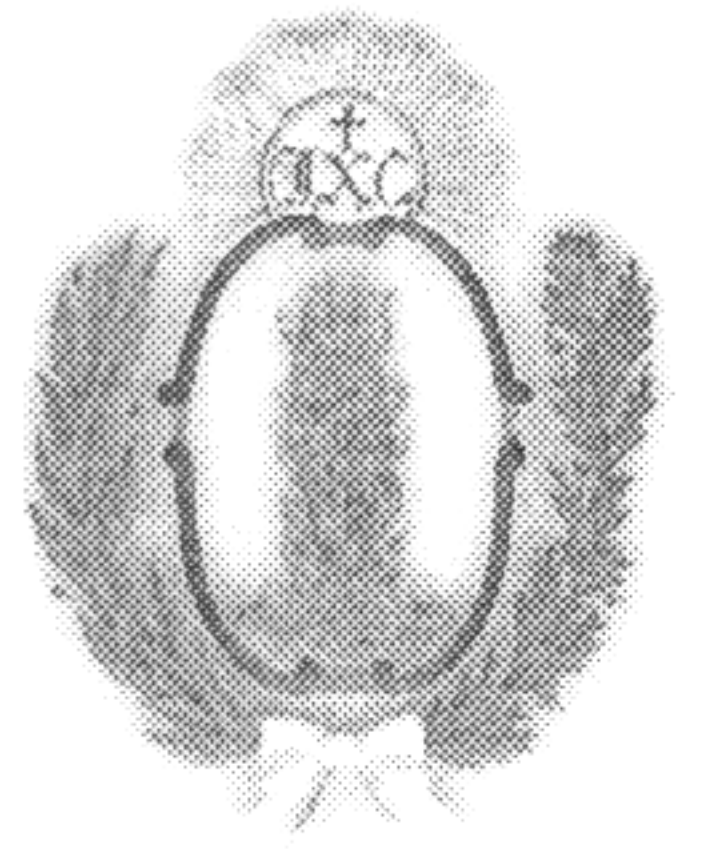

“Ну що б, здавалося слова...
Слова та голос – більш нічого.
А серце б’ється – ожива,
Як їх почує!..”

Т. Шевченко

Юні серця

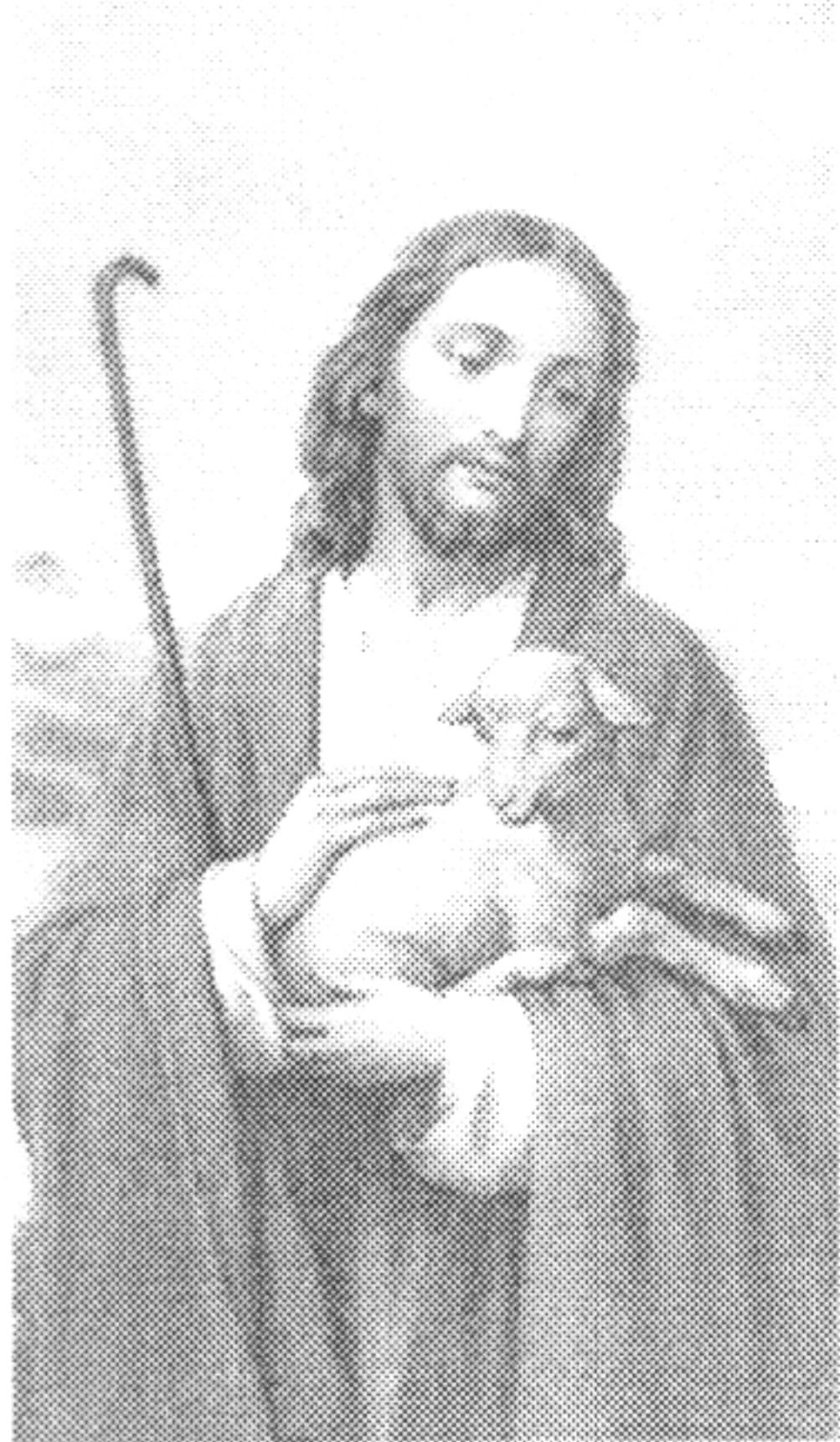

Видання Бучацького колегіуму імені святого Йосафата. Засновано 3.11.2001 р. Б. № 2 (2) 2.12.2001 р.

† Згадуємо...

І запалала іскра Божої любові на весь світ...

25 листопада наша Церква святкує день св. свцм. Йосафата, великого проповідника Христової Єдності.

В історії християнства склалось так, що побожність і святість народу залежить від того, скільки святих він виведе з-поміж себе. Тому св. Йосафат Кунцевич є найбільшим доказом того, що український народ справді надзвичайно побожний. Своєю кров'ю він засвідчив вірність Апостольському престолу і до останніх хвилин свого життя був вірним сином України і своєї Церкви, поклавши молоді роки на Божий жертвник за Святу Єдність. Через його життя, невтомну працю і смерть, наша Церква зробила великий внесок в історію Вселенської Церкви, подавши приклад, як потрібно жити, думати, діяти, терпіти і навіть померти за здійснення Христового Заповіту “щоб усі були одно”.

Св. Йосафат народився в 1580 р. у містечку Володимирі-Волинському в сім'ї торговця збіжжям Гавриїла Кунцевича. В дитячі роки малий Івась зростав духовно. В рідному місті разом з матір'ю ходив до міської церкви. За переказами, одного разу, під час богослужіння, сліпуча іскра вийшла з-під ребра Ісуса і ввійшла в Івасеве серце. З того часу і до кінця життя хлопчина віддав себе Богові.

В 1596 р. Івась переїжджає до Вільна (тепер Вільнюс) до своїх родичів, а через деякий час вступає до монастиря ОО. Василян і стає священником. За роки життя в монастирі, Йосафат, ставши архимандритом, разом зі своїм однодумцем митрополитом Велямином Рутським займається організацією чину. Ставши архієпископом Полоцьким, він дбав за те, щоб священники вміли правильно навчати вірних. Часто скликував соборчики, на яких навчав духовенство, як потрібно трудитися для безсмертних душ.

Св. Йосафат вимагав, щоб священники-парохи у визначені дні правили св. Літургії для народу й не опускали їх. Непослушних карав і позбавляв становища в своїй єпархії. У катехизмі для священників подавав не лише вказівки того, як проповідувати Божі правди та пояснювати зміст Декалогу, але й визначив перелік днів, у які Богослужіння для народу мали обов'язково відправлятися. Св. Йосафат був блискучим сповідником і свідомим того, що замало закликати: “Покайтеся, бо Царство Небесне близько”. Тому дуже велику увагу приділяв, щоб священники регулярно сповідалися та добре сповідали людей.

Невтомно проповідуючи Христову Євангелію, і, поширюючи єдність з Апостольським Престолом, св. Йосафат викликав до себе велику ненависть у ворогів, які безжально вбили Апостола Христової Єдності.

Створюючи цей лицей, його засновники назвали даний заклад іменем св. Йосафата для того, щоб він засіяв своєю славою на всю Україну так, як в дитинстві запалала іскра Божої любові в серці св. Йосафата. Саме тому сьогодні ми величаємо Тебе св. свцм. Йосафате “світільником світлим”, “ясно проповідуючи з'єднання, мученичою кров'ю Ти погасив запалені незгодою серця і прийняв від Христа вінець” (з кондака празника).

Підготував Володимир Досяк,
учень 10-А класу.

Вітаємо!

Редакція газети “Юні серця” щирозсердечно вітає дорогого директора о. Івана Майковича, ЧСВВ, любих вчителів, духовних наставників та всіх учнів колегіуму із днем св. Йосафата, який є покровителем та опікуном нашого навчального закладу.

Усі, хто знає Вас, сьогодні Вас вітають,
А ми даруєм Вам ось ці слова:
Нехай Господь і Йосафат вас всіх скріпляють
На многії і благії літа.

Редакція газети вітає також вчителя інформатики п. Романа Леськіва, вчителя географії п. Романа Дем'янчука, а також всіх учнів колегіуму, які носять ім'я Романа.

Життя – це боротьба, змагання

Що значить жити? – Це значить перебувати у такому стані, коли є спроможність творити життєві функції. Суть життя – у русі. Живе створіння саме змушує себе до дії, до вчинку. Людина є не лише живий індивідуум, істота в собі, але індивідуум із свідомістю свого. Вона є ОСОБА. І тому вона не губиться в природі. Своєю особливістю ця особа домінує над собою, вона – маленький світ (мікрокосмос). І лише людині на землі властиве духовне життя, що проявляється силами душі: розумом, свобідною волею і ніжними почуттями. Людина – це християнин, котрий має в душі окрему силу, що наставляє його до вічного життя. Ця сила є ЛАСКА БОЖА.

Боротьбу і змагання ми провадимо вже від перших років нашого туземного життя. З ким і з чим ми мусимо зводити відверту боротьбу? Щонайперше – із самим собою, а точніше, з нашими злими нахилами, з надмірним самолюбством, поганими звичками. Ми повинні боротися за самоутвердження і самовдосконалення, за справедливість і правду, проти гніту і сваволі, за Батьківщину та майбуття нашого народу.

Перемоги наче б фіналізують наше існування, наш життєвий ріст. Це водночас є тріумф життя. Найвищим нашим тріумфом у сфері вічності – це вічне посідання БОГА. Тому прожіймо своє життя в мирі і любові, щоб цим одержати щасливу вічність. Найвищим нашим земним дочасним тріумфом є побудова і зміцнення Української Держави, бо хто не любить рідної Вітчизни, той не заслуговує називатись Людиною. Тому готуй себе до боротьби і будь її гідним!

Книга вчить

З історії сповіді і св. Причастя

(Закінчення. Початок у № 1(1) 16.11.2001 р.Б)

Відносно сповіді і св. Причастя на особливу увагу заслуговують приписи київського митрополита Петра Могили († 1647р.). У своїм “Требнику”, виданім 1646 р., він наказує всім парохам, щоб уже в сиропуснім і першім тижні посту пригадували своїм парафіянам, що в часі Великого Посту мають відбутися дві сповіді: одну на початку, а другу при кінці Великого Посту та прийняти св. Причастя. В часі трьох інших постів він поручає по разі сповідатися й причащатися. Він учить, що Церква установила чотири пости в році, в часі яких кожний християнин повинен відбутися сповідь і прийняти св. Причастя.

Якщо б хтось був таким недбалим, що навіть раз у році в часі Великого Посту не відбув би сповіді і не прийняв би св. Причастя, то митрополит Петро Могила наказує парохам такого публично три рази напіднути, а саме у Квітну Неділю, Великий Четвер і Велику Суботу. І коли б він таки не сповнив свого християнського обов’язку, то у Світлий Вівторок треба його прилюдно відлучити від Церкви, доки не покається. А якщо б він помер у нерозкаянні, то йому не можна дати церковного похорону. Тим, що рідко сповідаються і знову падають у гріхи, він радить сповідатися і причащатися кожного місяця і в деякі великі празники. Східна Церква перед кожною сповіддю приписує так звані говіння, – це є особливе приготування, що триває сім днів, а в потребі три дні або принаймні один день. В часі говіння вірні по можливості мають щодня бути в церкві на богослужіннях, зберігати строгіший піст, більше молитися вдома, творити діла милосердя, роздумувати над своїми гріхами та в тому часі з усіма примиритися.

Присвята Євхаристія – це найсвятіша Тайна з усіх св. Тайн, бо в ній під видом хліба й вина укривається правдивий і живий Ісус Христос, наш Спаситель, Бог і Господь.

Тож, хай і для нас ці дві великі і святі Тайни будуть постійним джерелом любови Бога і ближнього, нашої віри, нашої святости та запорукою нашого вічного щастя по словам самого Христа Господа, Який каже: “Хто їсть моє Тіло і п’є мою Кров, той має життя вічне, і я воскресну його останнього дня” (Ів. 6. 54).

(Із книги “Пізнай свій обряд”).

Голос душі

Матір Христова

Матінко Христова, ти найкраща в світі,
Ти усім даруєш щастя і любов.
У важку хвилину Ти спасеш людину,
Захистиш від злого й допоможеш знов.

* * *

Винен час і я в чомусь винен,
Що у тата вже скроні в сивинах.
Винен час безумовно і я винен трошки,
Що у мами з’явилися зморшки.

В. Терен

Слова, промовлені з любов’ю

Промова Його Святості Івана Павла II під час зустрічі з українською молоддю, що відбулася у львівському мікрорайоні “Сихів”

Слава Ісусу Христу!

1. “Господи, а до кого ж іти нам? Це ж у Тебе – слова життя вічного!” (Йо. 6:68).

Дорога молоде України, апостол Петро промовив ці слова, звертаючись до Ісуса, Який представив Себе народом-ві як хліб, що зійшов з неба, щоб дати людям життя (пор.: Йо. 6:58). Сьогодні з радістю повторюю ці слова серед вас, і більше того – повторюю їх у вашому імені й разом із вами. Сьогодні Христос ставить і вам те саме запитання, яке поставив апостолам: “Невже й ви бажаєте відступитися?” (Йо. 6:67). Ти, молоде України, що відповіси? Я впевнений, що разом зі мною також і ви приймете ці слова апостола Петра за свої: “Господи, а до кого ж іти нам? Це ж у Тебе – слова життя вічного!” (Йо. 6:68).

Дивлячись на вас, таких численних і таких захоплених, я подумки повертаюся до Всесвітнього дня молоді, який відбувся у серпні минулого року в Римі і в якому багато хто з вас брав участь. Там я закликав молодь всього світу відкрити велику “лабораторію віри”, а в ній шукати і поглиблювати аргументи, щоб іти слідами Христа-Спасителя. Сьогодні переживаємо знаменний момент цієї “лабораторії віри” тут, на вашій Землі, де понад тисячу років тому почали звіщати Євангелію.

Ще раз, на початку третього тисячоліття, Христос вам повторює: “Ви, що кажете, хто я?” (Мт. 16:15). Мої дорогі, Папа прийшов до вас, щоб вас заохотити відповісти: “Ти є Христос, Син Бога живого” (Мт. 16:16); “У тебе слова життя вічного” (Йо. 6:68).

2. Так, дорога молоде, Христос має “слова життя вічного”. Його слова тривають навіки і, понад усе, відкривають двері вічного життя. Коли Бог говорить, Його слова дають життя, кличуть до існування, скеровують на шлях, зігрівають розчаровані й збентежені серця та вселяють у них нову надію. Читаючи Біблію, з перших її сторінок розуміємо, що Бог до нас промовляє. Він говорить до нас, даючи життя всьому створеному. Усе існує задля Його слова: небо, земля, світло, вода, живі істоти, чоловіки й жінки. Його слово надає значення всім речам, визволяючи їх із хаосу. Задля цього природа є однією “великою книжкою”, в якій ми завжди з новим подивом можемо розшукувати сліди божественної Краси!

Ще більше, як у сотворенні, Бог говорить в історії людства. Він об’являє свою присутність в подіях світу, постійно відкриваючи діалог з людьми, створеними на Його образ, щоб із кожним творити сопричастя життя і любові. Таким чином, історія стає дорогою взаємного пізнання між Творцем і людиною, діалогом, остаточною метою якого є вести нас від рабства гріха до свободи любові.

(Продовження у наступному номері).

Видавець:

о.Іван Майкович, ЧСВВ – директор колегіуму

Редакційна колегія:

Головний редактор – Віталій Затильний, учень 11^В класу,

Технічний редактор – Іван Кравець, учень 11^В класу,

Художній редактор – Володимир Бондарук, учень 11^В класу,

Консультант з релігійних питань – о.Яків Яремчук, ЧСВВ.

Газета “Юні серця” видається на правах внутрішнього розповсюдження. Редакція не несе відповідальності за точність фактів, власних імен, цифр та інших даних, використаних авторами. При передруці посилання на “Юні серця” обов’язкове.

☒Адреса: 48400, колегіум ім. св. Йосафата,
вул.Міцкевича,19, м.Бучач, Тернопільська обл.

☎(03544) 2-15-49.